

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΙ

Ἔχει τὸ κυπαρίσι, ψυχούλα θλιμένη
πὸν πάντοτε κλαίει σὴν μοναξιά της
καὶ σιγολέει τὰ μυστικά της
στ' ἄστρα, στ' ἀγέρι καὶ σὴν γαλήνη
γύρω, τριγύρω πῶνε χυμένη.

Τὰ μεσημέρια, ὁ ἴσκιος του γέρνει
κι ὄλο μακραίνει, κι ὄλο μακραίνει...
Μὰ ὅταν βραδυνάσει λὲς τὸν ὑφαίνει
μέσ τὰ κλαδιά του. Κι ἔτσι ντυμένο,
στ' ἄστρα στ' ἀγέρι, τὰ ὄνειρα σέρνει.

Τὰ ὄνειρα σέρνει στ' ἄστρα, στ' ἀγέρι
κι ὄλο ρωτάει τὴν μαύρη του μοῖρα!
Συντροφισσά του γιατί τὴ στεῖρα
νάχη τὴ θλίψη καὶ μόνο νὰ κλαίει
σὲ τάφους ἀγνώστων, πὸν ἔχει γιὰ ταῖρι;

Καίρο Γεννάρης 1930

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Κάποιος θεᾶς ἀγόρι ἀγαπημένο,
Τ' ἀγόρι τὸ χλωμὸ καὶ καστανὸ
Μοῦπε «γι' αὐτὸ τὸν κόσμον εἶμαι ξένο,
« Ἐπὶ νὰ κόσμον ἄλλον εἶμ' ἐγώ.

« Ὅσες καὶ νὰ ποθήσουν τὰ φιλιὰ μου,
« Ὅσες τρανὲς σὶν κόσμον κι' ἂν ἰδῶ,
« Δὲ θὲ ν' ἀνοίξω ἐγὼ τὴν ἀγκαλιά μου,
« Μόνο τὴ Δόξα πάντα θ' ἀγαπῶ.